

Isten emberré válása eléri csúcspontját az Ő önküresítésében az Eucharisztia titkában. Ebben a szentségben megnyilvánul a „Velünk az Isten“ titka felülmúlhatatlan módon, Isten mérhetetlen szeretetének minden következményével.

Krisztus nemcsak velünk élő Isten. Ő Isten, aki a kicsiny Szentostyában kiszolgáltatja önmagát az embernek, és így teljesen lemond önmaga megvédelmezéséről. Az eucharisztikus Jézus a Szentostyában valójában a legszegényebb és legvédtelenebb az Egyházban, mégpedig elsősorban a szentáldozás kiszolgáltatásakor.

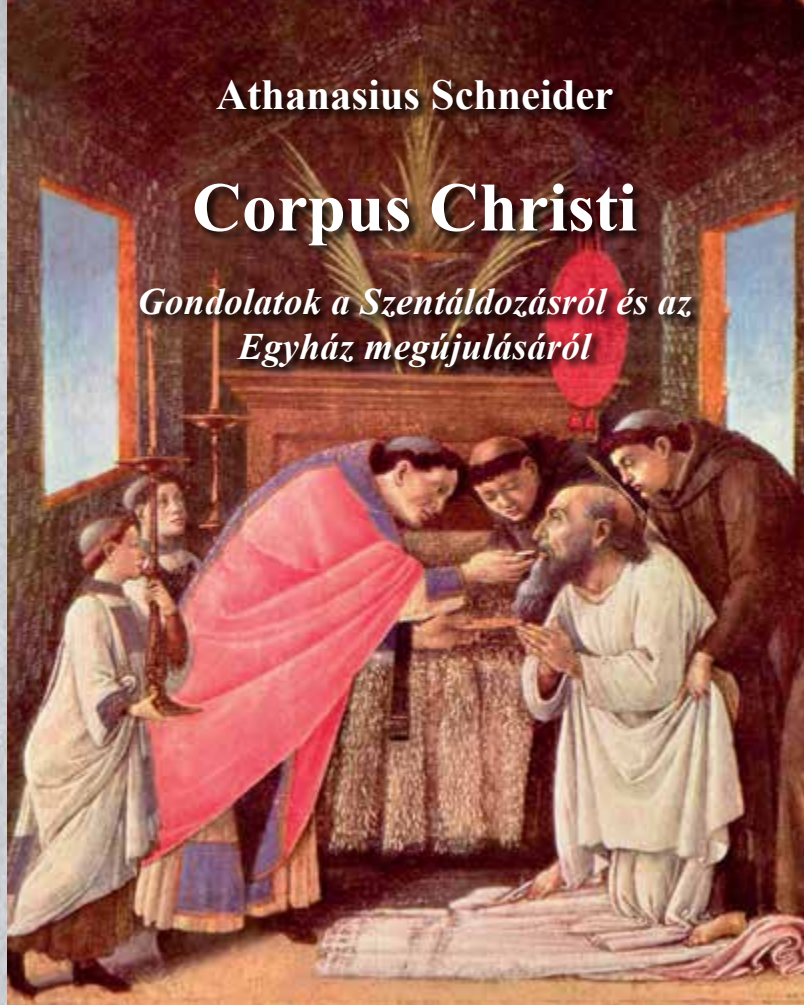
Az áldoztatás alkalmával korunkban az érzékenység és odafigyelés megdöbbentő hiánya figyelhető meg. Hogy a korunk egyházi életének szívében ejtett sebet meggyógyítsuk, szükséges meggyógyítani a Szentostyában lévő eucharisztikus Jézussal való bánásmódunkat.

Athanasius Schneider – CORPUS CHRISTI

Athanasius Schneider

Corpus Christi

*Gondolatok a Szentáldozásról és az
Egyház megújulásáról*

Athanasius Schneider

Corpus Christi

*Gondolatok a Szentáldozásról és az
Egyház megújulásáról*

*Az eucharisztikus Jézusnak,
a legszegényebbnek és legvédtelenebbnek*

© Libreria Editrice Vaticana
Stella Maris Alapítvány
2014

Előszó helyett

O Istenem, önts lelkembe a Te magasztos nagyságodnak és az én végső kicsinységemnek oly eleven tudatát, hogy soha ne felejtsem el azt a felbecsülhetetlen és kimondhatatlan ajándékot, melyet az embereknek adtál, amikor így szóltál: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!”. Amen.

(zweite Seite)

© Libreria Editrice Vaticana

Fordította: Korvács Ervin Gellért OPream
Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

ISBN szám: 978-963-89858-2-8

Kiadja: Stella Maris Alapítvány
1539 Budapest, Pf. 638.
www.tengernekcsillaga.hu

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában (www.co-print.hu)
Felelős vezető: Gebauer Gergő

2014. január

*Szent X. Piusz pápa elsőáldozó gyermekekkel
(Karagandai Székesegyház)*

I.

Péter, egy eucharisztikus gyermek az üldöztetés idején

Peter Schmidlein 1967. április 16-án született Karaganda közelében. Német származású szüleinek, Peter és Serafina Schmidleinnak, nagy, nyolcgyermekes családjuk volt. Az oroszországi németekhez tartoztak, akiket Sztálin Kazachsztánba deportált. Ekkor Karagandában élt Isten szolgája, Alexander Chira földalatti püspök. 1983-ban halt meg az életszentség hírében, hosszú és súlyos fogságának következményeitől. Ő keresztelte a kis Pétert és egyúttal keresztapja is volt. A család egy másik gyermekét boldog Alexij Zaritsky keresztelte, egy karagandai pap és vértanú, aki 1963-ban halt meg és 2001-ben avatták boldoggá. A kis Péter negyedik életévétől részesült katekizmus oktatásban Isten szolgáltójától Gertrude Detzeltől, aki a karagandai üldöztetés idején világi apostol és fáradhatatlan hitoktató volt. Ő egy igazi hitvalló volt. Bátor földalatti apostolkodása miatt többször letartóztatták. De még a börtönben sem szűnt meg hirdetni Krisztust és a katolikus hitet. Gertrude Detzel Karagandában halt meg 1971-ben az életszentség hírében. Amikor a kis Péter nyitott koporsójánál

imádkozott, mély hatást gyakorolt rá a halott kezében lévő rózsafüzér. Hazafelé menet így szólt édesanyjához: „Mama, amikor meghalok, az én kezembe is tégy egy rózsafüzért, pont úgy, mint Gertrúd néninél”.

Nemsokkal Gertrúd halála után a kis Péter megbetegedett. Az orvosok rosszindulatú agydaganatot állapítottak meg. Tekintettel a csekély gyógyulási esélyre, nem akarták megoperálni. Ezt a betegséget tetézte következményként még a mozgási szervek bénulása is, úgyhogy Péter ágyhoz volt kötve. Folyamatosan erős fejfájása volt. Az orvosok nem akarták őt a kórházban tartani, mert a hozzá hasonló betegek elviselhetetlen fejfájásban szenvednek. Ezért a kis Pétert otthon ápolták, nagy családja körében. Még aznap, amikor a fiút hazahozták, könnybe lábadt szemekkel kezdte kérni, hogy járulhasson szentáldozáshoz. A következő napon váratlanul betoppant egy litván titkos pap, Pater Antonius Šeškevičius S.J., aki 1961-ben Kirgisztánban megkeresztelte Athanasius Schneidert, a későbbi püspököt. A papot felvilágosították a gyermek kritikus állapotáról, és arról is, mennyire vágyik a kis Péter a szentáldozásra. Pater Antonius félrehívta a gyermeket és feltett neki néhány kérdést az Oltáriszentségről. A beszélgetés során a pap meggyőződött arról, hogy a fiú elegendő hittudással rendelkezik, elsősorban az Oltáriszentséggel kapcsolatosan. Ezért elsőáldozás-

ban részesítette 1971 december 16-án. Péter négy és fél éves volt. Pater Antonius megengedte neki, hogy naponta járulhasson szentáldozáshoz.

Alexander Chira püspök engedélyezte a Schmidtlein ház egyik helyiségében egy kápolna berendezését Oltáriszentséggel, és jóváhagyta, hogy a családapa, Peter Schmidtlein, rendszeresen részesítse nagy családját a szentáldozásban. Szinte minden reggel a család zárt ajtók mögött összejött az Oltáriszentség előtti imára. Az imádság után minden családtag letérdelt. Péter nagy tisztelettel kezébe vette a cibóriumot és egy kanállal óvatosan kiszolgáltatta térdelő családjának a Szentséget. Sem Peter, sem más családtag nem merte volna akkoriban a Legméltóságosabb Oltáriszentséget kezével érinteni. Ezen alkalmakkor a kis Péter is szinte naponta magához vehette a Szentséget apjának kezéből. Ez volt a kisgyermek legnagyobb öröme. Naponta vágyakozva várta a szentáldozás pillanatát.

Időről időre Alexander püspök titokban jött bemutatni a szentmisét és ostyákat konzekrálni. Egyik látogatása alkalmával megtudta, hogy a kis Péter már az előző napon is megáldozott. A püspök megdöbben, hogy egy ilyen kis gyermek már áldozik és meg is tiltotta, mert azt gondolta, hogy egy négyéves gyermek erre még nincs eléggé felkészülve. Amikor néhány nap múlva a püspök távozni készült, a család összegyűlt az

Oltáriszentség előtt, hogy részesüljön a szentáldozásban. A kis Péter kérte édesanyját, hogy vigye őt a kápolnához, mert ő is áldozni szeretne. Ám édesanyja közölte, hogy nem áldozhat többé, mert Alexander püspök túl fiatalnak tartja őt erre. A fiú azonnal könnyekre fakadt és elutasította a reggelit arra hivatkozva, hogy először szentáldozáshoz akar járulni. A kis Péter ugyanis soha sem reggelizett mielőtt az Oltáriszentséget magához venné. A gyermek vígasztalan volt, mert többé nem veheti magához Jézust az Oltáriszentségben. A nagymama, Elisabeth Schmidtlein annyira együttértett unokájával, hogy azonnal megtett a mintegy 20 kilométeres utat, hogy találkozhasson Alexander püspökkel. Részletesen elmagyarázta neki a kis Péter lelki szituációját. A püspök figyelmesen végighallgatta Elisabeth nagymama szavait és végül ezt mondta: „Ha egy gyermek a Szentség jelentőségét ennyire mélyen megérti és így éhezik Krisztus Testére, nem tagadhatom meg tőle a szentáldozást. A következő alkalommal személyesen jövök megáldoztatni a kisfiút”. Amikor a nagymama hazaért és átadta a püspöktől jövő jó hírt, Péter annyira boldog volt, mintha születésnapja lett volna.

Néhány hónappal később, 1972 februárjában, a kis Péter megvakult. Emma Bellmann, a család egyik barátja vette ezt észre először egyik látogatása alkalmával. Emma belépett a hálószobába, amelyben Péter fe-

küdt. Székét az ágyhoz húzta, kivett egy piros almát a táskájából és ezt mondta: „Hoztam neked egy szép, finom almát”. A gyermek elmosolyodott, megköszönte és kinyújtotta kezét az alma után, de nem tudta megérinteni az almát. Ekkor Emma előtt világossá vált, hogy a kisfiú nem lát. Csendben a gyermek kezébe helyezte az almát, felrázta a párnáját és könnyes szemmel kiment. Az egész család megdöbben. Senki sem gondolta volna, hogy a kis Péter nem lát, mivel sohasem panaszkodott és mindenkit, aki a szobájába bejött, hangjáról felismert. Schmidtlein mama megkérdezte fiát: „Miért nem mondtad nekünk, hogy nem látsz?” Péter mélyen sóhajtott és ezt mondta: „Egyszerűen nem akartam nektek gondot okozni”.

A Schmidtlein család házában a gyermekek titokban részesültek előáldozási oktatásban. A kis Péter ezen mindig részt akart venni. Ő volt a legkisebb gyermek, mert a többiek hétévesek voltak vagy idősebbek. Amikor a hitoktató feltett egy kérdést amelyre a gyermekek nem tudtak válaszolni, vagy bizonytalankodtak, Péter felemelte kezét és kérte: „Kérem, kérdezzen engem”. Péter válaszai mindig egészen pontosak és helyesek voltak. Amikor Péter állandó fejfájása egy pillanatra kissé alábbhagyott, elkezdett tréfálni, vidám történeteket mesélni és másokat nevetetni. Minden reggel és este részt vett a családi imádságon. Azt kérte, hogy énekeljék el kedvenc énekeit. Az első egy Szűzanyához szóló

ének volt, az „Es blüht der Blumen eine” német Mária ének. A második az eucharisztikus Úrhoz szóló „Beim letzten Abendmahle” egyházi ének volt. A kis Péter különösen szerette az ének utolsó sorát: (add, Üdvözítő, megérdemelnünk,) „hogy önmagunkat adhassuk áldozatul“. Gyakran kérte, hogy ezt az eucharisztikus éneket énekeljék, különösen az említett utolsó szavakat „hogy önmagunkat adhassuk áldozatul”. A fiúcska az Urat követve viselte fájdalmait. Soha sem panaszkodott fájdalmaira és szenvedésére. Csak csendben sírt amikor a fejfájás túl erőssé vált, és kérte a gyógyszereit.

A kis Péter gyakran beszélt Istenről és más gyermekeket is emlékeztetett Isten jelenlétére. A Schmidlein család otthonában volt egy nagy falóra. Amikor az óra a következőt ütötte, Péter megkérdezte az ágy körül állókat: „Mit kell mondani, amikor üt az óra?” És amikor idősebb testvérei nem tudták a helyes választ, boldogan elárulta: „Édes Jézus maradj velem, ezt az órát Neked szentelem!”

1973. február 5-én meghalt a kis Péter, még hatodik születésnapja előtt. Betegsége alatt Elisabeth nagymamája sokszor beszélgetett vele a halálról és arról, ami utána vár az emberre. Egyszer megkérdezte unokájától: „De te, Péter, mit szeretnél? Meg akarsz gyógyulni, vagy inkább a mennybe menni, ahol láthatod a Szűzanyát, az angyalokat és Gertrúd nénit, aki

felkészített téged az elsőáldozásra?” A fiú egy kissé elgondolkodott, majd nevetve így szólt: „Nem, inkább a mennybe mennék, hogy láthassam a Szűzanyát és Gertrúd nénit.” Amikor nővérei hallották ezt a beszélgetést, szemrehányást tettek a nagymamának és mondták: „Nagymama, mégis sokkal jobb lenne, ha Péter nem halna meg, hanem nálunk maradna.” De Elisabeth nagymama így válaszolt: „Az Úrnak nem szabhatunk feltételeket. Azért kell imádkoznunk, hogy ne a mi akaratunk legyen meg, hanem Istené!”

A kis Péter két és fél évig élt az eucharisztikus Úrból. Szinte naponta részesült benne édesapja kezéből. Ennek a kisgyermeknek életében csodálatos módon megvalósult és kinyilvánult az isteni igazság, amit a Szentírás a következő szavakkal fejez ki: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, bennem marad és én őbenne. Ahogyan engem az élő Atya küldött és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, énáltalam él” (Jn 6, 56-57); és „A világ gyengéit választotta ki Isten, hogy megszégyenítse az erőseket” (1 Kor 1, 27). A kis Péter és családja mély szeretetet és ugyanakkor mély külső tiszteletet is ápoltak az Úr eucharisztikus Teste iránt. Senki sem merte Krisztus legszentebb Testét kézzel vagy ujjával érinteni. Mindnyájan letérdeltek, amikor a családapa kanállal kiosztotta a szentáldozást. A kisfiú soha sem reggelizett, mielőtt a Szentséget magához vette volna. Az óráütnél

gyakran imádkozták a lelki áldozás rövid imáját: „Édes Jézus, maradj velem!” Egy ilyen mély Eucharisziába vetett hitet a tiszteletteljes külső magatartással is táplálni kell. A szentáldozás volt ennek a családi egyháznak a szíve és virágozni engedte azt az üldöztetés sötétségének közepette is. Néhány évvel a kis Péter halála után meghalt az apa is, ennek a nagycsaládnak a feje. A kis Péter és az egész család eucharisztikus élete számos gyümölcsöt hozott. Az életben maradt hat gyermek közül mind a hatan Istennek szentelték életüket. A legidősebb testvér, József, a Jézus Társaság papja lett, és most Kazachsztánban szolgál. A négy lánytestvér (Valentina, Rosa, Anna és Maria) szerzetesnők lettek az „Eucharisztikus Jézus szolgálóinak” kongregációjában. Végül az édesanyjuk, Serafina is belépett lányai kongregációjába és letette a szerzetesi fogadalmakat. A kis Péter édesanyja, Serafina nővér ma is él rendjének karagandai kolostorában. A kis Péter teste úgy nyugszik a Karaganda melletti temetőben, mint a búzaszem, mely a földre esett és meghalt, de gazdag termést hozott (v.ö. Jn 12, 24).

A kis Péter kétségtelenül csak egyike a számtalan szent gyermeknek, akiknek megjelenését előre hirdette X Szent Piusz pápa, amikor szélesre tárta a tabernákulumok ajtaját, hogy a kicsinyek és ártatlanok is táplálkozhassanak Krisztus szent Testével. Ennek az eucharisztikus gyermeknek tiszta hite és megható külső tisztelete

csendes, de erőteljes példa volt és marad minden katolikus számára, különösen a felnőttek számára, és azoknak, akik önmagukat „felnőttek és nagykorúak” tekintik. A gyermekek példája a felnőtteket is felbuzdíthatja, hogy hitüket megújítsák az eucharisztikus igazság teljességének fényében és külső magatartásukat is hozzáigazítsák Krisztus Testének nagyságához és fenségéhez, hogy amikor élnek a szentáldozás privilégiumával, ők is térdeljenek le, nyissák ki szájukat és engedjék magukat táplálni Krisztus Testével, mint a gyermekek.

Csakis az Eucharisziába vetett mély, teljes katolikus hit és az ennek megfelelő külső tisztelet és áhítat fogja hatékonyan megújítani az Egyház életét. Ez nyilvánvalóvá vált annyi sok elrejtett család egyház és sok elrejtett szent gyermek kivirágzásának példáján, az egyházüldözés idején. Bárcsak megadná az Úr, hogy napjainkban is, azokban az országokban is, ahol az Egyházat legalábbis kívülről nem üldözik, egyre több olyan eucharisztikus család keletkezzen, mint a Schmidtleinék, és különösen több eucharisztikus gyermek, mint a kis Péter. A kicsinyek által, akik megőrzik a hit tisztaságát és a Szentlélektől ajándékba kapott istenfélelmet Krisztus eucharisztikus Testének imáadásában, fogja a Szentlélek Úristen lassan, de feltartóztathatatlanul megújítani Egyházát napjainkban. Legyen közbenjárónk ebben Péter, az eucharisztikus gyermek.